

opusdei.org

Zvočni posnetek prelatovega premišljevanja: Nova zapoved

Drugi posnetek s kratko meditacijo prelata Opus Dei. Osrednja tema je Gospodova nova zapoved, ki jo lahko izpolnjujemo doma, vsak dan, z drobnimi dejanji pozornosti.

6. Apr. 2020

Pri zadnji večerji nam je Jezus dal novo zapoved: »... da se ljubite med seboj, kakor sem vas jaz ljubil« (Jn

15,12). In da bi se to globoko vtisnilo v spomin njegovih učencev in vsakega izmed nas, je apostolom umil noge.

Sv. Janez v svojem prvem pismu pravi: »Ljubezen spoznavamo po tem, da je On dal življenje za nas. In takó smo tudi mi dolžni dati življenje za brate« (1 Jn 3,16).

Življenje je mogoče dati za druge na mnogo načinov. Družinske matere in očetje se razdajajo tako, da nenehno skrbijo za svoje otroke; kdor dela v duhu služenja, se razdaja s prizadevanjem za napredek svojega okolja, ne da bi ga prevzel pohlep po dobičku. Svoje življenje dajejo duhovniki, ko nesebično nudijo duhovno oskrbo vsem, ki se obrnejo nanje v iskanju Kristusa.

Danes na poseben način vidimo, kako mnogi dajejo življenje za druge.

Začenši z zdravstvenimi delavci, ki tvegajo svoje življenje za številne ljudi, ki jih je prizadela pandemija. Nase prevzemajo trpljenje vsakega pacienta in tudi njegovih domačih, ki jih v mnogih primerih ne morejo spremljati. Ne ustavljajo se pri izpolnjevanju svoje dolžnosti, saj se zavedajo, da s svojim velikodušnim delom podpirajo mnoge ljudi. Isto bi lahko rekli še za mnoge druge, ki s svojimi tako potrebnimi in morda neopaženimi storitvami, pripomorejo, da se svet ne ustavi: prevozniki, blagajniki v trgovinah, zaposleni v lekarnah, policisti ...

Tisti, ki so v bolj neposrednem stiku s trpljenjem – zdravniki, medicinske sestre, zdravstveni delavci na mnogih področjih in seveda duhovniki –, prinašajo na različne načine Kristusovo bližino osebam, ki trpijo zaradi bolezni, zaradi strahu ali ker so osamljeni. Molímo za vse te ljudi, da bi se – kadar bodo utrujeni

ali ko bo napor presegal njihove moči – spomnili, da je njihova opora Jezus.

Vsi lahko na tak ali drugačen način sodelujemo, včasih tudi z drobnimi pozornostmi, na primer tako, da pošljemo kakšno sporočilo bolnim, prijateljem ali znancem, ki so morda osamljeni. Vsi lahko z iniciativnostjo in ustvarjalnostjo – na načine, ki so dovoljeni s strani oblasti – pomagamo ostarelim in najbolj ranljivim osebam.

Toda Gospodovo novo zapoved živimo tudi doma, vsak dan z mnogimi majhnimi dejanji ljubezni, ki prinašajo mir in veselje našim družinam in ljudem okoli nas. Sveti Jožefmarija nam daje ta nasvet: »Bolj kot v dajanju je ljubezen v razumevanju.«^[1]

So še drugi načini za to, da bi ta zapoved zaživela in se uresničila v našem življenju: odpuščanje, iskreno zanimanje za druge, pozornosti

služenja v vsakdanjem življenju, potrpežljivost v družini, kar sedaj za mnoge pomeni vedro prenašati omejitve gibanja, ko je treba ostati doma ...

Zdaj postaja zelo očitno, da je delo na prvem mestu služenje in da v ljubezni lahko najde svoj najvišji smisel. Družba bo obstala, če se bodo našli ljudje, ki svoje talente, svoj trud, svoje delo polagajo v služenje drugim, četudi to zahteva žrtev.

Pri zadnji večerji je Jezus Očeta prosil tudi za edinost vseh, ki bodo postali njegovi učenci v teku stoletij. »Da bi bili vsi eno, kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bi bili tudi oni v naju, da bo svet veroval, da si me ti poslal« (Jn 17,21).

»Ut omnes unum sint«, da bi bili vsi eno. Ne gre samo za enotnost neke organizacije, ki je s človeškega vidika dobro izgrajena, temveč za edinost, ki jo daje Ljubezen z veliko

začetnico: »kakor si Ti, Oče, v meni in jaz v Tebi«. V tem pogledu so nam prvi kristjani svetel zgled; tako je zapisano v Apostolskih delih:

»Množica teh, ki so sprejeli vero, je bila kakor eno srce in ena duša« (Apd 4,32).

Edinost je posledica ljubezni, zato edinost, ki jo od nas pričakuje Jezus, ni enoličnost, marveč občestvo. Gre za edinost v raznolikosti, ki se odraža v veselju ob sobivanju z drugačnostjo, v želji, da bi nas bližina drugih bogatila, v spodbujanju vzdušja naklonjenosti okoli nas brez postavljanja pogojev in tako, da imamo druge radi takšne, kakršni so.

Jezus je nakazal, da je ta edinost pogoj za to, da posredovanje evangelija obrodi sad v apostolatu: »da bo svet veroval«. Edinost ne ustvarja zaprtih skupin, temveč nam daje odprtost, da svoje prijateljstvo v tem čudovitem poslanstvu

evangelizacije ponudimo vsem ljudem. Krščanska poklicanost, če jo živimo v polnosti, bo z Jezusom zbližala naše prijatelje, naše sodelavce – tiste, ki Gospoda že poznajo, in tiste, ki so še daleč od Njega.

»Kakor si Ti, Oče, v meni in jaz v Tebi« (Jn 17,21). Naj nam Gospod nakloni dar edinosti in nam pomaga, da ga bomo udejanjali v življenju, tako da z deli služimo drug drugemu.

[1] *Pot*, št. 463.